

ΣτΕ 50/2010

Θέμα: [Εν μέρει ανεπαρκώς αιτιολογημένο πρωτόκολλο κατεδάφισης αυθαίρετων κατασκευών στον αιγιαλό]

Περίληψη:

Εφόσον η οριογραμμή του αιγιαλού έχει καθορισθεί με διοικητική πράξη σύμφωνα με τις διατάξεις που ίσχυαν κατά την έκδοσή της, τα αρμόδια για την έκδοση του πρωτοκόλλου κατεδάφισης όργανα -τα οποία δεν έχουν την εξουσία να ελέγξουν τη νομιμότητα της ως άνω οριοθέτησης- δεν οφείλουν να ερευνήσουν το πλάτος της ζώνης που καλύπτεται από τη μεγαλύτερη, αλλά συνήθη ανάβαση των κυμάτων και να αιτιολογήσουν τη σχετική με το πραγματικό αυτό γεγονός εκτίμησή τους, ανεξάρτητα από την πάροδο μεγάλου χρονικού διαστήματος από τη διοικητική οριοθέτηση.

Το πρωτόκολλο κατεδάφισης είναι πράξη πραγματοπαγής, και, συνεπώς η έκδοσή του δεν προϋποθέτει υπαιτιότητα εκείνων που έχουν ανεγείρει τα κτίσματα. Έτσι, αν και είναι πράξη δυσμενής για τα συμφέροντα της αιτούσας στηρίζεται σε αντικειμενικά δεδομένα (παρανομία κτισμάτων εντός αιγιαλού), τα οποία επέβαλαν την έκδοσή της και όχι στην υποκειμενική συμπεριφορά της. Δεν ήταν συνεπώς απαραίτητη η προηγούμενη κλήση της σε ακρόαση.

Οι συμβάσεις μίσθωσης δεν αποτελούν θετικές διοικητικές πράξεις των αρμόδιων οργάνων της Διοίκησης που μπορούν να δημιουργήσουν εύλογη πεποίθηση στην αιτούσα ως προς τη νομιμότητα των επίδικων κατασκευών. Άλλωστε οποιαδήποτε επέμβαση στον ευαίσθητο χώρο του αιγιαλού και της παραλίας -ο οποίος λόγω της φύσης του και της κατά προορισμό χρήσης του, χρήζει ιδιαίτερης και εξειδικευμένης προστασίας- απαιτεί την προηγούμενη ύπαρξη άδειας επέμβασης, η οποία χορηγείται από το αρμόδιο όργανο, αφού τηρηθούν οι ειδικές προϋποθέσεις και η διαδικασία του νόμου.

Η παραχώρηση της απλής χρήσης του αιγιαλού με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών για την άσκηση δραστηριοτήτων που εξυπηρετούν τους λουσιμένους ή την αναψυχή του κοινού είναι μεν δυνατή, επιτρέπονται όμως οι απολύτως αναγκαίες για τον παραπάνω σκοπό κατασκευές, εφόσον είναι μη μόνιμες και μη σταθερές που μπορούν ευχερώς να αφαιρεθούν, όπως η τοποθέτηση καθισμάτων, ομπρελών και τροχήλατου αναψυκτηρίου.

ΣτΕ 50/2010

[Εν μέρει ανεπαρκώς αιτιολογημένο πρωτόκολλο κατεδάφισης αυθαιρέτων κατασκευών στον αιγιαλό]

Κείμενο Απόφασης

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η ακύρωση του 16/25.7.2005 πρωτοκόλλου κατεδάφισης αυθαιρέτων κτισμάτων του Προϊσταμένου της Κτηματικής Υπηρεσίας Πειραιά, με το οποίο διατάχθηκε η κατεδάφιση κατασκευών, οι οποίες φέρονται να έχουν πραγματοποιηθεί αυθαίρετα από την αιτούσα εταιρεία στον κοινόχρηστο χώρο του αιγιαλού στη θέση «ΕΔΕΜ», στο Π. Φάληρο.

3. Επειδή, στην παρ. 2 του άρθρου 27 του ν. 2971/2001 (Α 285) «Αιγιαλός, παραλία και άλλες διατάξεις» ορίζονται τα εξής: «Τα πάσης φύσεως κτίσματα και εν γένει κατασκευάσματα, τα οποία έχουν ανεγερθεί ή θα ανεγερθούν χωρίς άδεια στον αιγιαλό ή την παραλία, μετά τον καθορισμό και την συντέλεση των απαλλοτριώσεων των άρθρων 7 και 10 κατεδαφίζονται, ανεξάρτητα από το χρόνο ανέγερσης τους ή αν κατοικούνται ή άλλως πως χρησιμοποιούνται... Προς τούτο ο προϊστάμενος της αρμόδιας Κτηματικής Υπηρεσίας εκδίδει πρωτόκολλο κατεδάφισης, το οποίο κοινοποιεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2717/1999 «Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας», σε εκείνον που έχει ανεγείρει αυθαίρετως, ο οποίος οφείλει εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίηση να κατεδαφίσει τα κτίσματα και να άρει τα πάσης φύσεως κατασκευάσματα από τον αιγιαλό και την παραλία». Οι διατάξεις αυτές, οι οποίες είναι ειδικές σε σχέση με τις γενικές διατάξεις περί αυθαιρέτων κατασκευών, αποσκοπούν στην άμεση και αποτελεσματική προστασία του αιγιαλού και της παραλίας και επιβάλλουν την αποκατάσταση της μορφής τους, η οποία έχει αλλοιωθεί με την χωρίς άδεια ανέγερση πάσης φύσεως τεχνικού έργου, κτίσματος ή κατασκευάσματος (βλ. πρβλ. ΣτΕ 2048/2000, 374/1999). Εκ τούτων έπεται ότι αποτελεί υποχρέωση της Διοίκησης να επιβάλει την κατεδάφιση αυθαιρέτων κτισμάτων ανεγειρόμενων εντός του αιγιαλού ανεξαρτήτως του χρόνου κατασκευής τους και το πρωτόκολλο κατεδάφισης είναι πράξη πραγματοπαγής, και, συνεπώς η έκδοσή του δεν προϋποθέτει υπαιτιότητα εκείνων που τα έχουν ανεγείρει (ΣτΕ πρβλ. 2048/2000, 571/1999, 374/1999, 3333/1983).

4. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Με την από 11.7.2005 έκθεση ελέγχου της υπαλλήλου της Κτηματικής Υπηρεσίας Πειραιά Μ. Ν., διαπιστώθηκαν στη θέση «ΕΔΕΜ» στο Π. Φάληρο, οι εξής αυθαίρετες κατασκευές στο χώρο του αιγιαλού: 1) στεγασμένος χώρος από ψάθα στηριζόμενη επί σιδηρών κολόνων και δάπεδο από χρωματισμένο τσιμέντο εμβαδού 147 τ.μ., 2) στεγασμένος χώρος από ψάθα στηριζόμενη επί σιδηρών κολόνων και δάπεδο από σανίδια εμβαδού 120 τ.μ., 3) κτιστό μπαρ εμβαδού 10 τ.μ., 4) ξύλινο μπαρ που στεγάζεται από ψάθα εμβαδού 20 τ.μ., 5) υπαίθριος χώρος τραπεζοκαθισμάτων στρωμένος με χαλίκι συνολικού εμβαδού 370 τ.μ. και υπαίθριος χώρος με δάπεδο από χρωματισμένο τσιμέντο εμβαδού 30 τ.μ., 6) ράμπα για τη διευκόλυνση καθόδου από την παραλιακή λεωφόρο στην αμμουδιά ατόμων με ειδικές ανάγκες εμβαδού 16 τ.μ., 7) ξύλινα αποδυτήρια εμβαδού 4 τ.μ., 8) παρτέρι με πράσινο και δένδρο εμβαδού 20 τ.μ., 9) δύο ξύλινοι διάδρομοι πλάτους 1μ. αντίστοιχα και συνολικού μήκους 100 μ., 10) σιδερένια μπάρα ύψους 1μ. και μήκους 5μ., 11) πρόχειρη περίφραξη από ψάθα συνολικού μήκους 11μ. και 12) ψάθινο στέγαστρο εμβαδού 8 τ.μ. Με το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο διατάχθηκε η κατεδάφιση των πιο πάνω κατασκευών, οι οποίες απεικονίζονται στα από 30.5.2003 και 2.6.2004 τοπογραφικά διαγράμματα του μηχανικού Δ. Σ. που συνοδεύουν τις από 30.5.2003 και 2.6.2004, αντίστοιχα, τεχνικές εκθέσεις του ιδίου. Από τα ίδια στοιχεία προκύπτει, επίσης, ότι η οριογραμμή του αιγιαλού στην περιοχή αυτή καθορίζεται από την οριογραμμή του χειμέριου κύματος του έτους 1923, όπως προκύπτει από το 4/1919 τοπογραφικό διάγραμμα της Κτηματικής Υπηρεσίας Πειραιά.

5. Επειδή, στην παρ. 1 του άρθρου 1 του ν. 2971/2001 (Α 285) ορίζεται ότι: «1. «Αιγιαλός» είναι η ζώνη της ξηράς, που βρέχεται από τη θάλασσα από τις μεγαλύτερες και συνήθεις αναβάσεις των κυμάτων της». Στις διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4 και 5 του ίδιου νόμου προβλέπεται καθορισμός των ορίων του αιγιαλού με έκθεση και διάγραμμα συντασσόμενα από επιτροπή, τα οποία επικυρώνονται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, ύστερα από σύμφωνη γνώμη του Γενικού Επιτελείου Ναυτικού. Κατά τις ανωτέρω διατάξεις ο αιγιαλός δεν δημιουργείται με σχετική πράξη της Πολιτείας, αλλά προκύπτει από φυσικά φαινόμενα, δηλαδή τις μεγαλύτερες αλλά συνήθεις αναβάσεις των κυμάτων, για τη διαπίστωση δε του πραγματικού αυτού γεγονότος προβλέπεται η ανωτέρω διοικητική διαδικασία. Κατά συνέπεια, εάν δεν έχει καθορισθεί ο αιγιαλός με εκδιδόμενη κατά νόμο διαπιστωτική διοικητική πράξη, η Διοίκηση επιλαμβανόμενη ζητήματος, για την επίλυση του

οποίου είναι κρίσιμο στοιχείο ο προσδιορισμός των ορίων του αιγιαλού, οφείλει να προβεί σε παρεμπόδιση και αιτιολογημένη με συγκεκριμένα στοιχεία κρίση για την συνδρομή του πιο πάνω πραγματικού γεγονότος που προσδιορίζει τα όρια του αιγιαλού (πρβλ. ΣτΕ 3483/2003, 377, 378/2002 κ.ά.). Εν προκειμένω, όμως, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, και αναφέρεται στην έκθεση ελέγχου, στην οποία στηρίζεται η προσβαλλόμενη πράξη, κατά τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη, η οριογραμμή του αιγιαλού στην επίδικη περιοχή έχει καθορισθεί με βάση την οριοθέτηση του χειμερίου κύματος κατά τις προΐσχύουσες του ως άνω ν. 2791/2001 και του προγενέστερου α. ν. 2344/1940, διατάξεις του άρθρου 9 του από 15.7.1919 ν. διατάγματος (Α' 159) κυρωθέντος με το ν. 1843/1920 (Α' 13), όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 11 παρ. 2 του από 7.5.1923 β. δ/τος (Α 124), κατά τις οποίες, ο προσδιορισμός της ζώνης του χειμερίου κύματος γίνεται επί διαγράμματος που συντάσσεται από την Τοπογραφική Υπηρεσία του Υπουργείου Γεωργίας, από Τριμελή Επιτροπή. Συνεπώς, εφόσον η οριογραμμή του αιγιαλού καθορίστηκε με διοικητική πράξη κατ' εφαρμογή των ισχυουσών κατά την έκδοση της διατάξεων, τα αρμόδια για την έκδοση του προσβαλλόμενου πρωτοκόλλου κατεδάφισης όργανα, τα οποία δεν έχουν την εξουσία να ελέγξουν τη νομιμότητα της ως άνω οριοθέτησης της γραμμής του αιγιαλού, δεν οφείλουν να ερευνήσουν το πλάτος της ζώνης που καλύπτεται από τη μεγαλύτερη, αλλά συνήθη ανάβαση των κυμάτων και να αιτιολογήσουν τη σχετική με το πραγματικό αυτό γεγονός εκτίμηση τους, ανεξαρτήτως της παρόδου μεγάλου χρονικού διαστήματος από την κατά τα ανωτέρω διοικητική οριοθέτηση (ΣτΕ 3967/2008). Είναι ως εκ τούτου απορριπτέος ως αβάσιμος ο περί του αντιθέτου λόγος ακυρώσεως. Περαιτέρω, αβάσιμος είναι και ο ισχυρισμός της αιτούσας εταιρείας, ότι στο προσβαλλόμενο πρωτόκολλο θα έπρεπε να αναφέρεται η διοικητική πράξη με την οποία οριοθετήθηκε ο αιγιαλός στην επίδικη περιοχή δεδομένου ότι η αναφορά αυτή δεν απαιτείται από το νόμο, ενώ εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι η οριοθέτηση του αιγιαλού έγινε με την ισχύουσα κατά τον κρίσιμο χρόνο διοικητική διαδικασία.

6. Επειδή, προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε χωρίς προηγουμένως να κληθεί ο εκπρόσωπος της αιτούσας εταιρείας για ακρόαση. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, διότι, ανεξαρτήτως του ότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, με το υπ' αριθμ. 3446/30.8.2004 έγγραφο της Κτηματικής Υπηρεσίας Πειραιά κλήθηκε η αιτούσα να εκφράσει γραπτώς ή προφορικώς τις

απόψεις της σχετικά με τις κατασκευές που χρησιμοποιούνται από το κέντρο της και βρίσκονται εντός της ζώνης του αιγιαλού, η προσβαλλόμενη πράξη να μην είναι δυσμενής για τα συμφέροντα της εταιρείας αλλά, όπως προαναφέρθηκε και στη σκέψη 3, στηρίζεται σε αντικειμενικά δεδομένα (παραιομία κτισμάτων εντός αιγιαλού), τα οποία επέβαλαν την έκδοση της και όχι στην υποκειμενική συμπεριφορά της εταιρείας (ΣτΕ 3967/2008, 2680/2007, 833/2002) και συνεπώς δεν ήταν απαραίτητη η προηγούμενη κλήση της σε ακρόαση πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης πράξης.

7. Επειδή, ο λόγος ακυρώσεως ότι οι ανωτέρω εγκαταστάσεις είναι στο σύνολό τους νόμιμες εφόσον ανεγέρθησαν από την αιτούσα στα πλαίσια της από 29.4.2002 σύμβασης μίσθωσης του αιγιαλού, όπως αυτή παρατάθηκε και τροποποιήθηκε στις 29.5.2003, η οποία υπογράφηκε μεταξύ της αιτούσας και της έχουσας τη διοίκηση και τη διαχείριση του εν λόγω αιγιαλού εταιρείας «Ε.Τ.Α. Α.Ε.» και, σύμφωνα με την οποία, προκειμένου να ασκήσει τη δραστηριότητα της που είναι η λειτουργία θαλάσσιας λουτρικής εγκατάστασης, μπορεί, δυνάμει και των διατάξεων των παρ. 1 και 3 του άρθρου 13 του ν. 2971/2001 να κατασκευάσει κτίσματα στον αιγιαλό για την επιδίωξη των σκοπών της απλής χρήσης, υπό την προϋπόθεση, όπως εν προκειμένω, οι κατασκευές αυτές να μην επιφέρουν αλλοίωση στη φυσική μορφολογία του και τα βιοτικά του στοιχεία, προβάλλεται αβασίμως διότι, ανεξαρτήτως ότι στην ανωτέρω σύμβαση προβλέπεται μόνο η δημιουργία χώρου τραπεζοκαθισμάτων, η πρόβλεψη σε αυτήν ανέγερσης οποιωνδήποτε κατασκευών δεν επηρεάζει την εφαρμογή των παραπάνω διατάξεων που αφορούν την αυθαίρετη ανέγερση κτισμάτων στον αιγιαλό ούτε συνιστά λόγο νομιμοποίησης των κτισμάτων αυτών (πρβλ. ΣτΕ 6261/2005).

8. Επειδή, προβάλλεται από την αιτούσα ότι η προσβαλλόμενη πράξη έχει εκδοθεί κατά παράβαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Ειδικότερα, η αιτούσα υποστηρίζει ότι από τις διαδοχικές συμβάσεις μίσθωσης για εκμετάλλευσή του επίδικου αιγιαλού, τις οποίες συνήψε αρχικώς με τον ΕΟΤ και εν συνεχεία με την εταιρεία ΕΤΑ, δημιουργήθηκε σε αυτήν η πεποίθηση ότι ανεγείροντας τις επίδικες κατασκευές προκειμένου να ασκήσει τη δραστηριότητά της, δηλαδή τη λειτουργία λουτρικής εγκατάστασης, ενεργούσε στα πλαίσια τόσο των νόμων όσο και των συμβατικών της υποχρεώσεων. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, αφενός μεν διότι οι ανωτέρω συμβάσεις μίσθωσης δεν αποτελούν θετικές διοικητικές πράξεις των αρμόδιων οργάνων της Διοίκησης που μπορούν να δημιουργήσουν εύλογη πεποίθηση

στην αιτούσα ως προς τη νομιμότητα των συγκεκριμένων επίδικων κατασκευών, αφετέρου δε διότι οποιαδήποτε επέμβαση στον ευαίσθητο χώρο του αιγιαλού και της παραλίας, ο οποίος λόγω της φύσης του και της κατά προορισμό χρήσης του, χρήζει ιδιαίτερης και εξειδικευμένης προστασίας, απαιτεί την προηγούμενη ύπαρξη άδειας επέμβασης, η οποία χορηγείται από το αρμόδιο όργανο, αφού τηρηθούν οι ειδικές προϋποθέσεις και η διαδικασία του νόμου, εν προκειμένω δε από τα όργανα τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 14 του ν. 2971/2001 «Περί αιγιαλού και παραλίας» (Α' 154).

9. Επειδή, στις παρ. 3 και 4 του άρθρου 2 του ν. 2971/2001 (Α' 285) ορίζεται ότι: «3. Ο κύριος προορισμός των ζωνών αυτών είναι η ελεύθερη και ακώλυτη πρόσβαση προς αυτές. Κατ' εξαίρεση ο αιγιαλός, η παραλία, η όχθη και η παρόχθια ζώνη μπορούν να χρησιμεύσουν για κοινωφελείς περιβαλλοντικούς και πολιτιστικούς σκοπούς και για απλή χρήση της παραγράφου 1 του άρθρου 13, καθώς επίσης και για την εξυπηρέτηση υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος. 4. Στον αιγιαλό, την παραλία, την όχθη και την παρόχθια ζώνη δεν επιτρέπεται η κατασκευή κτισμάτων και εν γένει κατασκευασμάτων, παρά μόνο για την επιδίωξη των σκοπών, που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο». Περαιτέρω, στις παρ. 1, 2 και 3 του άρθρου 13 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι: «1. Απλή χρήση του αιγιαλού και της παραλίας είναι κάθε χρήση, εφόσον από αυτή δεν παραβιάζεται ο προορισμός τους ως κοινόχρηστων πραγμάτων και δεν επέρχεται αλλοίωση στη φυσική μορφολογία τους και τα βιοτικά στοιχεία τους. 2. Η παραχώρηση της απλής χρήσης του αιγιαλού και της παραλίας γίνεται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών, έναντι ανταλλάγματος κατά τις διατάξεις για την εκμίσθωση δημόσιων κτημάτων, πλην του αιγιαλού και παραλίας κηρυγμένων αρχαιολογικών χώρων, προστατευομένων περιοχών... 3. Είναι δυνατή η παραχώρηση, με τη διαδικασία και τους όρους του πρώτου εδαφίου της προηγούμενης παραγράφου, της απλής χρήσης αιγιαλού για την άσκηση δραστηριοτήτων, που εξυπηρετούν τους λουσομένους ή την αναψυχή του κοινού (όπως εκμίσθωση θαλάσσιων μέσων αναψυχής, καθισμάτων, ομπρελών, λειτουργία τροχηλάτου αναψυκτηρίου κ.λ.π.)...». Επίσης, στην παρ. 1 του άρθρου 14 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι: «1. Η παραχώρηση του δικαιώματος χρήσης αιγιαλού, παραλίας, συνεχόμενου ή παρακείμενου θαλάσσιου χώρου, ή του πυθμένα, για την εκτέλεση έργων που εξυπηρετούν εμπορικούς, βιομηχανικούς, συγκοινωνιακούς, λιμενικούς ή άλλου είδους σκοπούς, που προβλέπονται από τις κείμενες διατάξεις, γίνεται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών κατά τη διαδικασία που προβλέπει η επόμενη

παράγραφος. Η παραχώρηση μπορεί να περιλαμβάνει και απλή χρήση του αιγιαλού και παραλίας για την εξυπηρέτηση λειτουργικών αναγκών των έργων αυτών...». Εξάλλου, στις παρ. 10 και 11 του άρθρου 39 του ν. 3105/ 2003 (Α' 29) ορίζεται ότι: «10. Η διοίκηση και διαχείριση των δημοσίων κτημάτων, περιλαμβανομένων του αιγιαλού και της παραλίας, που ευρίσκονται μεταξύ ακινήτων που ανήκουν κατά κυριότητα ή κατά διοίκηση και διαχείριση στην εταιρία «Ε.Τ.Α. Α.Ε.», και της ακτογραμμής, περιέρχεται στην εταιρία αυτή έναντι ανταλλάγματος, το οποίο καθορίζεται με κοινή απόφαση των Υπουργών Ανάπτυξης και Οικονομίας και Οικονομικών. ...11. Για την παραχώρηση από την «Ε.Τ.Α. Α.Ε.» του δικαιώματος απλής χρήσης αιγιαλού και παραλίας δεν εφαρμόζονται οι όροι και περιορισμοί των παραγράφων 4 και 5 του άρθρου 13 του ν. 2971/2001».

10. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 27 του ν. 2971/2001 τα πάσης φύσεως κτίσματα ή κατασκευάσματα, που έχουν ανεγερθεί χωρίς άδεια στον αιγιαλό, είναι κατεδαφιστέα, χωρίς να γίνεται διάκριση σε μόνιμες και σταθερές ή λυόμενες κατασκευές. Εξάλλου, υπό την προϋπόθεση ότι δεν παραβιάζεται ο προορισμός του αιγιαλού ως κοινόχρηστου πράγματος και δεν επέρχεται αλλοίωση στη φυσική μορφολογία του και τα βιοτικά στοιχεία του, είναι μεν δυνατή, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 1, 2 και 3 του άρθρου 13 του ίδιου νόμου, η παραχώρηση της απλής χρήσης του αιγιαλού με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών για την άσκηση δραστηριοτήτων που εξυπηρετούν τους λουσιμένους ή την αναψυχή του κοινού και, συνεπώς, επιτρέπονται κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, οι απολύτως αναγκαίες για τον παραπάνω σκοπό κατασκευές, μόνον όμως αν πρόκειται για κατασκευές μη μόνιμες και μη σταθερές που μπορούν ευχερώς να αφαιρεθούν, όπως η τοποθέτηση καθισμάτων, ομπρελών και τροχήλατου αναψυκτηρίου, που ρητώς μνημονεύονται στην ενδεικτική απαρίθμηση, η οποία περιέχεται στην ανωτέρω παρ. 3 του άρθρου 13 ν. 2971/2001 (πρβλ. ΣτΕ 3581/2007).

11. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τη σχετική τεχνική έκθεση αλλά και την προσβαλλόμενη πράξη, από το σύνολο των επίδικων κατασκευών, ο στεγασμένος χώρος από ψάθα που στηρίζεται επί σιδηρών κολόνων και το δάπεδο από χρωματισμένο τσιμέντο εμβαδού 147 τ.μ., ο στεγασμένος χώρος από ψάθα που στηρίζεται επί σιδηρών κολόνων και το δάπεδο από σανίδια εμβαδού 120 τ.μ., το κτιστό μπαρ εμβαδού 10 τ.μ., το ξύλινο μπαρ που στεγάζεται από ψάθα εμβαδού 20 τ.μ. καθώς και ο υπαίθριος χώρος με δάπεδο από χρωματισμένο τσιμέντο εμβαδού 30 τ.μ. που υπάρχει μεταξύ των χώρων τραπεζοκαθισμάτων (δηλαδή τα υπ'

αριθμ. 1, 2, 3, 4 και τμήμα του 5 κτίσματα που περιγράφονται στην προσβαλλόμενη πράξη), είναι κατασκευές μόνιμες και σταθερές και δεν μπορούν να αφαιρεθούν ευχερώς. Συνεπώς ως προς τις κατασκευές αυτές η προσβαλλόμενη πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη και ο σχετικός προβαλλόμενος λόγος ακυρώσεως για ανατιολόγητο είναι ως προς τις εν λόγω κατασκευές αβάσιμος. Αντιθέτως, από τα προαναφερόμενα στοιχεία του φακέλου δεν προκύπτει αμέσως ούτε παρατίθεται σε αυτά οποιαδήποτε αιτιολογία, από την οποία να προκύπτει ότι οι λοιπές κατασκευές που περιγράφονται στην προσβαλλόμενη πράξη και συγκεκριμένα ο υπαίθριος χώρος τραπεζοκαθισμάτων στρωμένος με χαλίκι συνολικού εμβαδού 370 τ.μ., η ράμπα για τη διευκόλυνση καθόδου από την παραλιακή λεωφόρο στην αμμουδιά ατόμων με ειδικές ανάγκες εμβαδού 16 τ.μ., τα ξύλινα αποδυτήρια εμβαδού 4 τ.μ., το παρτέρι με πράσινο και δένδρο εμβαδού 20 τ.μ., οι δύο ξύλινοι διάδρομοι πλάτους 1μ., αντίστοιχα, και συνολικού μήκους 100 μ., η σιδερένια μπάρα ύψους 1μ. και μήκους 5μ., η πρόχειρη περίφραξη από ψάθα συνολικού μήκους 11μ. και το ψάθινο στέγαστρο εμβαδού 8 τ.μ., αποτελούν μόνιμες σταθερές κατασκευές που δεν μπορούν να αφαιρεθούν ευχερώς ή ότι παραβιάζουν τον προορισμό του αιγιαλού ως κοινόχρηστου πράγματος και αλλοιώνουν τη φυσική μορφολογία και τα βιοτικά στοιχεία του, ενόψει του μεγέθους τους και της έκτασης που καταλαμβάνουν, και, συνεπώς, ως προς τις κατασκευές αυτές, η προσβαλλόμενη πράξη είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη.

12. Επειδή, υπό τα ανωτέρω δεδομένα η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και να ακυρωθεί ως ανεπαρκώς αιτιολογημένο το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο, κατά το μέρος που αφορά τον υπαίθριο χώρο τραπεζοκαθισμάτων στρωμένο με χαλίκι συνολικού εμβαδού 370 τ.μ., τη ράμπα για τη διευκόλυνση καθόδου από την παραλιακή λεωφόρο στην αμμουδιά ατόμων με ειδικές ανάγκες εμβαδού 16 τ.μ., τα ξύλινα αποδυτήρια εμβαδού 4 τ.μ., το παρτέρι με πράσινο και δένδρο εμβαδού 20 τ.μ., τους δύο ξύλινους διαδρόμους πλάτους 1μ, αντίστοιχα, και συνολικού μήκους 100 μ., τη σιδερένια μπάρα ύψους 1μ. και μήκους 5μ., την πρόχειρη περίφραξη από ψάθα συνολικού μήκους 11μ. και το ψάθινο στέγαστρο εμβαδού 8 τ.μ. (υπ' αριθμ. 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 κατασκευές και μέρος της υπ' αρ. 5 κατασκευής της προσβαλλόμενης πράξης) και να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση για να προβεί σε νέα αιτιολογημένη κρίση ως προς τις ανωτέρω κατασκευές.

Δημοσίευση: Νόμος και Φύση

www.nomosphysics.org.gr/articles.php?artid=4050&lang=1&catpid=98